

Arrest

nr. 323 790 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, geboren en getogen in de provincie Kunduz, district [D.A.]. Bij aankomst in België verklaarde u zich minderjarig. Uw moeder, twee broers en een zus verblijven in het dorp bij uw oom moederszijde. Uw vader werd door de Taliban gedood. U vertrok samen met een minderjarige broer die onderweg spoorloos is geraakt. U verklaart dat uw vader bij de Afghan Local Police (ALP) werkte gedurende ongeveer vier jaar. Toen uw vader met die job begon, verhuisden jullie naar de omgeving van het districtscentrum. Uw vader zat in de post van [M.Z.], een halve kilometer verder. Ongeveer 45 dagen voor de val van de overheid is de post aangevallen door de Taliban. U en uw familie hoorden drie dagen niets van jullie vader en daarom ging u naar uw dorp van herkomst, [D.], om de malik te spreken. Hij zou zich informeren. De volgende dag vertelde hij u dat vier ALP werden gedood en de andere drie, waaronder uw vader, gewond werden meegenomen door de Taliban. U ging samen met de malik en twee ouderlingen naar de Taliban in [D.] maar slaagden er niet in om hun leiders te spreken. Twee dagen later

probeerden jullie opnieuw. Er werd gepleit om uw vader vrij te laten. De Taliban wilde hier enkel op ingaan als u met hen zou samenwerken. Ze noemden uw vader een ongelovige. U reageerde hierop en stelde dat uw vader moslim was, om welke reden werd hij dan een ongelovige genoemd. U kreeg van één van de Talibs een slag tegen het hoofd. Jullie werden weggestuurd en de malik wees u terecht over wat u had gezegd. U keerde terug naar huis. Eén of twee dagen later werd er aan de deur geklopt. Uw broer deed open. Toen u zag dat er Taliban aan de deur stonden, bent u gevlucht naar het huis van de bureu. Uw moeder contacteerde haar broer. Hij zei dat de Taliban aan het rekruteren waren en dat u en uw jongere broer moesten vertrekken. Ongeveer 15 tot 20 dagen voor de machtsovername verlieten u en uw broer Afghanistan. Toen u in Teheran was, vernam u van uw moeder dat uw vader niet meer in leven was en dat de Taliban naar u en uw broer op zoek waren. Uw jongere broer bent u aan de grens tussen Turkije en Bulgarije uit het oog verloren. U heeft geen nieuws over hem. U reisde verder via Servië en de Balkan naar België waar u op 24 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek zijn de Taliban nog een paar keer langs gekomen bij uw oom op zoek naar u. Uw oom werd door de Taliban geslagen. Ook de paternale halfbroers van uw vader komen vragen naar u. Ze slaan ook uw broers. Ze zijn met de Taliban en hebben de gronden van uw vader in gebruik genomen.

Bij terugkeer vreest u de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele taskara en deze van uw vader, een originele ALP kaart op naam van [A. s/o S.H.] geldig tot 15/5/1400, een originele Kabulbank kaart (Ministerie van Binnenlands zaken), diverse foto-prints van je vader o.a. bij een politievoertuig, een opleidingsattest dd. 25/05 tot 25/06/1396 (16/08 tot 16/09/2017), certificaat en een dreigbrief dd.1442 (2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees voor vervolging vanwege de Taliban, met name gedwongen rekrutering, op het profiel van uw vader, zijnde een lid van ALP. Verscheidene essentiële verklaringen, alsook uw vluchtrelaas zijn niet geloofwaardig.

1) U verklaarde zich bij aankomst in België minderjarig, zijnde 17,4 jaar. Uit een leeftijdstest uitgevoerd op 25/10/22 bleek dat u ouder was dan 18 jaar met een schatting van 23 jaar. Dat u geprobeerd heeft de Belgische asielinstanties te misleiden, komt uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. In ieder geval kan u zich niet achter uw jonge leeftijd verschuilen als verklaring voor lacunes in uw kennis, in het bijzonder wat het profiel van uw vader betreft.

2) De familieband tussen u en de persoon van wie u de ALP documenten neerlegt, is onvoldoende aangetoond. Behalve het neerleggen van uw taskara en deze van uw vader zijn er geen andere aanwijzingen van een familieband. De vergelijking van de pasfoto op de taskara van uw vader met de foto's op de ALP-kaart, bankkaart en het opleidingsattest is niet van die aard dat men met zekerheid zou kunnen vaststellen dat het over dezelfde persoon gaat.

3) Uw verklaringen over het werk van uw vader overtuigen onvoldoende. U verklaart dat hij begon te werken op 20/06/1396 (CG p.3). U gevraagd hoe u zich deze datum zo precies kan herinneren, zegt u dat het ongeveer die datum is en verwijst u naar de neergelegde documenten. Op een neergelegd opleidingsattest en aanbeveling staat inderdaad de datum 25/06/1396 (16/09/2017). U heeft blijkbaar enkel die datum gelezen, want u verschillende keren gevraagd of uw vader een opleiding heeft gekregen om bij de ALP te gaan, antwoordt u niet terzake en veronderstelt u dat dit het geval was (CG p.5). U bevraagd over de

certificaten, meent u het niet zo goed te weten en heeft u de informatie gekregen van de malik (CG p.7). De neergelegde prints van uw vader bij een politievoertuig, zijn opvallend geposeerd. U legt verder nog prints neer van een groep gewapende mannen die zich in een landelijke compound bevinden. De personen zijn visueel moeilijk herkenbaar. Hoewel de aanwezigheid van een Afghaanse vlag suggereert dat het om een post gaat, verklaart u dat het een huis van een vriend is (CG p.7).

4) Uw verklaring dat uw vader werkte op een ALP post op een halve kilometer van het districtscentrum (CGp.11), en dat uw familie omwille van het werk van uw vader uit veiligheidsoverwegingen naar het districtscentrum verhuisde, is niet geloofwaardig (CG p.3). Dat u vier jaar in het districtscentrum woonde, maar dat u noch de naam van de districtsgouverneur, noch die van politiecommandant kent (CG p.6 en p. 12), is weinig aannemelijk. Bovendien herkent u ook niet de naam van de districtsgouverneur anno 2020 wanneer u deze wordt genoemd (zie informatie toegevoegd aan het dossier en CG p. 12). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u geen melding gemaakt van een verhuizing naar het districtscentrum (zie DVZ vraag 10). Bijkomend is het bevreemdend dat u verklaart dat u op het moment van uw vertrek in [D.] woonde, dat u van daaruit bent vertrokken omdat de smokkelaar er woonde (CG p.4). Bovendien is het heel merkwaardig dat uw moeder met de jongere kinderen pas acht tot negen maanden na uw vertrek terug zou zijn gekeerd naar het dorp, om bij haar broer te gaan inwonen (CG p.4). Dit betekent dat ze nog een hele periode na de beweerde dood van uw vader alleen zou hebben gewoond, wat weinig waarschijnlijk is.

5) Uw verklaringen over de aanval op de post waar uw vader zou hebben gewerkt, overtuigen niet. Men kan toch aannemen dat wanneer een post, zo dicht bij het centrum en uw woonplaats, werd aangevallen én waarbij verschillende ALP werden gedood en meegenomen (CG p.8), dit nieuws zich heel snel zou verspreiden. Uw relaas, dat u en uw moeder pas na drie dagen niets te hebben gehoord van jullie vader, besloten om de malik van jullie dorp te contacteren om zo meer nieuws te krijgen over jullie vader, is bijzonder merkwaardig. Hierbij dient in rekening te worden genomen dat jullie dorp [D.] op 45 minuten van het districtscentrum is gelegen (CG p.3) en jullie daar naar eigen zeggen al sinds 2017 weg waren. U gevraagd of u dan in het districtscentrum niet de nodige informatie kon verkrijgen, voor zover de familie niet zelf zou worden ingelicht, zegt u dat de malik een kennis is van jullie en dat u daarom naar uw dorp bent terug gekeerd (CG p.8). Over de aangehaalde aanval, 45 dagen voor de machtsovername, werd geen info gevonden. Wél werd er informatie gevonden over een vrijwel identiek incident in 2020 (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U gevraagd of er in het verleden een checkpoint in jullie buurt werd aangevallen en ALP werden gedood en/of meegenomen door de Taliban (CG p.12) antwoordt u ontkennend, wat bijzonder mag verbazen.

6) De objectieve informatie inzake de ALP komen uw verklaringen niet ten goede. In september 2020 werd de ALP officieel opgedoekt. Slechts een beperkt aantal leden werden ondergebracht in andere structuren (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). In geen van beide AAN rapporten is er een verwijzing naar de situatie in [D.-A.]. Uit andere informatie (toegevoegd aan het dossier) blijkt echter dat de situatie in het district al jaren problematisch was en met uitzondering van het districtscentrum, stevig in handen was van de Taliban. Bovendien waren er in [D.-A.] omwille van een etnisch onevenwicht, heel weinig Pashtoen bij de ALP.

7) Uit het bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader tot een maand voor de machtsovername bij de ALP zou hebben gewerkt en dat hij na een aanval op zijn post zou zijn meegenomen door de Taliban en later zou zijn gedood. Bijgevolg kan er aan uw eigen vluchtrelaas evenmin geloof worden gehecht. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat u samen met de malik en enkele ouderlingen zou gaan pleiten voor de vrijlating van uw vader en daar de Taliban zou hebben tegengesproken op het moment dat ze uw vader een ongelovige noemden. Het is in cultureel opzicht weinig aannemelijk dat u als jonge kerel, in het bijzijn van ouderlingen in de geschetste precaire situatie, zou durven repliceren tegenover enkele leiders van de Taliban (CG p. 8-9). Dat het "over godsdienst" ging is geen voldoende verklaring. U maakt dus ook niet aannemelijk dat de Taliban uw vader zouden vrijlaten, op voorwaarde dat u met hen zou gaan werken (CG p.9). Het is bovendien helemaal merkwaardig dat de Taliban u lieten vertrekken, om vervolgens twee dagen later naar uw huis te komen en naar u te vragen. Vervolgens wijst u plots op een meer algemene situatie, namelijk dat uw oom zei dat de Taliban manschappen nodig had en dat ze aan het rekruteren waren. Omwille daarvan adviseerde hij dat u en uw jongere broer moesten vertrekken (CG p.9-10). Uit een rapport van 2021 (zie informatie toegevoegd aan het dossier) blijkt dat in [D.-A.] de Taliban niet overging tot willekeurige rekrutering, aangezien ze genoeg vrijwilligers haalden uit de madrassa.

8) Uw verklaring dat uw familie heden wordt lastig gevallen door de paternale halfooms van uw vader die Taliban zouden zijn en die ook jullie gronden gebruiken, is een element dat u niet eerder heeft aangehaald, wat de ernst en de geloofwaardigheid van dit element ondermijnt (CG p.13). U gevraagd of uw vader ooit in het verleden een conflict had met hen, wijst u erop dat uw vader alleen was en zij met meer en dat ze tweemaal een discussie hebben gehad nadat uw vader zijn job begon. Aangezien dit laatste element niet

voldoende is aangetoond, is het ook niet duidelijk waarover die discussie ging, noch om welke reden die ooms uw familie zouden lastig vallen. Het betreft een loutere verklaring van uw kant. Uit het bovenstaande blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet heeft aangetoond en bijgevolg wordt u de hoedanigheid van vluchteling geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan

an_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_

machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanbul, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het

openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara en deze van uw vader zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit. De documenten en foto's die zouden toebehoren aan uw vader werden bovenstaand voldoende besproken. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat Afghaanse documenten heel weinig bewijswaarde hebben, aangezien tegen betaling eender welk document kan worden verkregen. Tevens moet worden opgemerkt dat u de documenten zou hebben gekregen via de malik van uw dorp. Met name is het ongeloofwaardig dat u pas recent van de malik vernam dat hij nog een dreigbrief dd. 1442 (2021) had, waarvan u een scan neerlegt. Afghaanse documenten hebben slechts een toegevoegde waarde bij een voldoende geloofwaardig vluchtrelaas wat i.c. niet het geval is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 19 februari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024.
- EUAA "Afghanistan Country Focus", november 2024

Verzoeker heeft op 21 februari 2025 nog een aanvullende nota neergelegd om, aan de hand van nieuwe gegevens, zijn integratie en verwestering en zijn problemen in Afghanistan aan tonen. Hij heeft hierbij de volgende documenten gevoegd:

- een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van bepaalde duur die werd opgesteld op 2 november 2023,
- een gelegenheidsformulier tuinbouwsector 2023,
- een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van bepaalde duur die werd opgesteld op 19 juni 2024,
- een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van bepaalde duur die werd opgesteld op 2 augustus 2024,
- een gelegenheidsformulier tuinbouwsector 2024,
- een attest opgesteld door verzoekers voogd, met vertaling,
- drie niet vertaalde stukken, waaromtrent verzoeker ter terechtzitting voorhoudt dat het een brief van de dorpsouderen en twee dreigbrieven van de taliban betreft.

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de stukken die stukken niet zijn gesteld in de taal van de rechtspleging en niet zijn vergezeld van een vertaling niet in overweging te worden genomen.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

4.2.3. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en de mogelijkheid om een beroep te doen op een onpartijdig gerecht wordt ontzegd. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten werd bijgevolg niet geschonden.

4.2.4. Daarnaast merkt de Raad op dat uit verzoekers beschouwingen niet kan worden afgeleid dat verweerder enige bepaling van de artikelen 48/5, 48/6 of 48/7 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

4.2.5. Verzoeker houdt verder in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer

dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en de door hem aan-gebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, op 24 oktober 2022, verklaarde zeventien jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 25 oktober 2022 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik *"een leeftijd [had] van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 een minimum [is]"*. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om de andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers toelichting dat leeftijdstesten bijzonder controversieel zijn is niet ter zake. Indien hij van oordeel was dat onterecht, op basis van een uitgebreide medische test, werd geoordeeld dat hij ouder was dan hij verklaarde te zijn en dan vastgelegd in zijn taskara, dan stond het hem vrij tegen de beslissing waarbij werd geoordeeld dat hij meerderjarig was een beroep bij de Raad van State in te stellen. Er blijkt niet dat verzoeker dit heeft gedaan. Verweerder diende de beslissing aangaande verzoekers leeftijd, die definitief in het rechtsverkeer is, derhalve te respecteren en mocht conclusies trekken uit het vastgestelde verschil tussen wat in verzoekers taskara staat en wat blijkt uit een wetenschappelijk onderzoek.

Er moet ook worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde dat hij verscheidene Europese staten doorkruiste (Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk) en dat uit stukken blijkt hij in één van deze landen (Oostenrijk) ook een verzoek om internationale bescherming indiende, maar het resultaat van het onderzoek van dit verzoek niet afwachtte. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij de uitkomst van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker stelt dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat hij, nadat hij de leden van deze groepering had verzocht om zijn ontvoerde vader, die volgens hem lid was van de Afghaanse lokale politie, vrij te laten, weigerde om zich te laten rekruteren en omdat verwanten, die banden hebben met de taliban, de gronden van zijn vader ondertussen in gebruik hebben genomen.

Verzoeker stelt dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat hij zijn verwantschapsband met zijn vader onvoldoende heeft aangetoond, dat zijn mededelingen aangaande de tewerkstelling van zijn vader weinig overtuigend zijn en dat zijn verklaringen dat zijn vader zou hebben gewerkt op een post op een halve kilometer van het districtscentrum en dat het gezin waartoe hij behoorde naar dit districts-centrum verhuisde niet geloofwaardig zijn. Zijn grieven in dit verband en zijn bemerking dat ook Pashtuns – weze het een minderheid – bij de Afghaanse lokale politie waren in het district waarin hij stelt te hebben verbleven, zijn evenwel niet dienend, aangezien zij geen afbreuk doen aan de determinerende overweging in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat zijn vader bij een aanval van de taliban op de politiepost waar hij werkte werd ontvoerd en dat de leden van deze groepering in ruil voor zijn vrijlating eisten dat hij hun rangen zou vervoegen. De Raad merkt in dit verband op dat uit de vragenlijst die verzoeker op 24 februari 2023 heeft ondertekend blijkt dat hij de aanval van de taliban op de controlepost van de Afghaanse lokale politie en de ontvoering van zijn vader *"ongeveer 35 dagen voor de machtsovername door de taliban"* situeert. Tijdens zijn gehoor bij verweerder gaf verzoeker een licht afwijkend antwoord en verklaarde hij dat de aanval op de controlepost waar zijn vader werkte plaatsvond *"zo'n 45 dagen voor de val"* (cf. gehoorverslag CGVS van 22 februari 2024, blz. 4). Tijdens dit gehoor bevestigde verzoeker nogmaals dat de door hem vermelde aanval in ieder geval plaatsvond in de periode vlak voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 (cf. gehoorverslag CGVS van 22 februari 2024, blz. 12). De aanval op een controlepost van de Afghaanse lokale politie waarnaar hij verwijst dient dus te hebben plaatsgevonden in juni of juli 2021. Uit de door verweerder aangebrachte overtuigingsstukken blijkt evenwel dat vanaf 30 september 2020 er geen financiële middelen meer waren voor het in stand houden van de Afghaanse lokale politie en dat deze veiligheidsdienst werd ontbonden, waarbij een deel van de voormalige leden werd opgenomen in andere structuren en aan een ander deel (personen ouder dan vierenzeventig jaar) een pensioen werd

toegekend. De uiterste termijn voor het ontbinden van de Afghaanse lokale politie en de pensionering of het onderbrengen van de leden van deze dienst in andere structuren was december 2020. Verzoekers betoog dat zijn vader in juni of juli 2021 – meer dan een half jaar na de uiterste datum waarop de transitie diende te zijn afgerond – nog actief zou zijn geweest als lid van de Afghaanse nationale politie is bijgevolg ongeloofwaardig. Zijn toelichting dat uit een verslag blijkt dat een onderzoek aantoonde dat in september 2020, bij gebrek aan een deugdelijke communicatie, leden van de Afghaanse lokale politie meestal nog niet op de hoogte waren van wat er van hen zou worden, doet geen afbreuk aan het voorgaande. In hetzelfde verslag, dat door verweerder werd opgenomen in het administratief dossier en dat dateert van april 2021, staat immers ook duidelijk dat het doel – het opdoeken van de Afghaanse lokale politie en het pensioneren of onderbrengen van de ex-leden in andere structuren – grotendeels werd bereikt. In een ander verslag, dat werd geactualiseerd in september 2020, kan ook worden gelezen dat in het district waaruit verzoeker stelt afkomstig te zijn de meeste leden van de Afghaanse lokale politie hun post reeds hadden verlaten. Verzoekers toelichting dat zijn vader beschikte over een politiebadge die nog geldig was tot augustus 2021 en dat hij dit stuk ook aanbracht laat niet toe te besluiten dat de Afghaanse lokale politie nog actief was in juni of juli 2021.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn vader bij een aanval door de taliban op een controlepost van de Afghaanse lokale politie werd ontvoerd, kan ook geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij poogde zijn vader vrij te krijgen en de taliban hem toen vroegen om zich bij hen aan te sluiten en hem sloegen toen hij reageerde op hun verwijt dat zijn vader een ongelovige was. Daarenboven moet ook worden aangegeven dat verzoeker tijdens het eerste gehoor ook helemaal niet vermeldde dat de taliban zouden hebben geëist dat hij zich, in ruil voor de vrijlating van zijn vader, bij hen zou aansluiten. Indien dit zo was, mocht worden verwacht dat hij dit dadelijk meedeelde. Het feit dat dit niet deed maakt zijn verklaring hieromtrent ongeloofwaardig. Het is ook niet aannemelijk dat de taliban een zoon van een politieman, onder dwang, in hun rangen zouden opnemen. In een door verweerder in het administratief dossier opgenomen verslag (Living with the Taleban (3): Local experiences in Dasht-e-Archi district, Kunduz province, 25 januari 2021, blz. 2) kan daarenboven ook worden gelezen dat de lokale bevolking in het district waar verzoeker stelde te wonen niet door de taliban werd verzocht om zich bij hen aan te sluiten, daar zij voldoende rekruten konden vinden in de madrassa's.

Verweerder heeft er verder terecht op gewezen dat het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoeker, toen hij hen opzocht om te vragen om zijn vader vrij te laten, eerst zouden hebben laten vertrekken om hem vervolgens bij hem thuis op te zoeken. Deze argumentatie is niet onredelijk. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker bovendien dat de taliban weliswaar zouden zijn langsgekomen en toen enkel zouden hebben aangegeven te willen praten. Zo al zou moeten worden aangenomen dat de taliban effectief nog langskwamen blijkt dus niet dat zij intentie hadden om hem tot iets te dwingen of om hem te straffen.

Er kan, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen dat verzoeker door de taliban wordt gevisieerd omdat zijn vader bij de politie zou hebben gewerkt of omdat hij zich niet bij hen wou aansluiten.

Inzake zijn betoog dat verweerder niet inging op de door hem aangebrachte problemen met *“de paternale halfrooms van zijn vader”* dient te worden gesteld dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd gegeven om te duiden waarom hij meende een internationale beschermingsstatus nodig te hebben en hij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van problemen met verre verwanten. Ook tijdens het gehoor bij verweerder legde verzoeker initieel geen verklaringen af omtrent dergelijke problemen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker pas op het einde van dit gehoor, in antwoord op de vraag of er verwanten bij de overheid werkten, stelde dat behalve zijn vader niemand van zijn verwanten in overheidsdienst actief was geweest, maar dat verwanten wel de gronden van zijn vader in het dorp bezitten (gehoorverslag CGVS van 22 februari 2024, blz. 13). Verweerder heeft, als reactie op dit (deels naast de kwestie zijnde) antwoord, gevraagd waarom verzoeker deze informatie meedeelde. Verzoeker heeft toen louter gesteld dat, sedert de dood van zijn vader, verwanten zijn vroegere gronden bezitten en dat zijn moeder hem had meegedeeld dat zij kinderen hadden geslagen en vragen hadden gesteld omtrent zijn verblijfplaats en deze van zijn broer. Er werd vervolgens aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij alle redenen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Afghanistan had kunnen uiteenzetten. Verzoeker antwoordde hierop positief. Vervolgens werd nogmaals gevraagd of er nog andere redenen waren waarom hij meende niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelde wederom dat verwanten kinderen sloegen en naar hem en zijn broer vroegen. Verweerder heeft dan nog meer expliciet gevraagd om te duiden waarom deze verwanten hem zoeken. Verzoeker heeft geantwoord: *“die zitten bij de taliban en daarom bezetten zij onze grond, en zoeken zij mij”*. Toen werd aangedrongen om meer info te geven over een eventueel conflict stelde verzoeker louter dat deze verwanten met meer waren en zijn vader alleen, dat zijn vader met zijn werk begon en er tweemaal een discussie was. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder niet inging op de voorgehouden problemen met bepaalde verwanten en dat hij niet werd uitgenodigd om hierover te vertellen. Waar hij aangeeft van oordeel te zijn dat verweerder zijn problemen met deze verwanten niet begrijpt, kan het volstaan aan te geven dat hij ook niet de minste inspanning leverde om een begrijpelijke uiteenzetting te geven en ook in zijn verzoekschrift niet aantoonde dat hij omwille van eerdere discussies die

zijn vader had met verwanten of omwille van een eventueel grondconflict – waarbij moet worden benadrukt dat er ook geen enkel document is waaruit blijkt dat verzoekers vader ooit eigenaar was van gronden – dreigt te worden vervolgd. Hij maakt met zijn kritiek ook niet aannemelijk dat er enig conflict bestaat dat toelaat te oordelen dat er zwaarwegende gronden bestaan om te kunnen besluiten tot het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds gesteld kunnen documenten die niet vertaald zijn in de taal van de rechtspleging niet in overweging worden genomen. Verzoeker, die wordt bijgestaan door een advocaat, maakte ter terechtzitting niet aannemelijk dat er echte hinderpalen waren om in een vertaling te voorzien van de bij zijn aanvullende nota gevoegde stukken die in Afghanistan zouden zijn opgesteld en waarvan niet blijkt dat zij van recente datum zijn. Deze stukken kunnen bijgevolg niet nuttig worden aangewend om verzoekers asielrelaas te onderbouwen. De Raad wijst er ook op dat uit informatie die voortvloeit uit een door verweerder aangebrachte weblink blijkt dat in Afghanistan allerhande documenten, via corruptie en vervalsers, eenvoudig kunnen worden verkregen en kopieën van handgeschreven documenten hoe dan ook weinig bewijswaarde hebben.

De Raad stelt ook vast dat verweerder duidelijk heeft uiteengezet dat verzoeker een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, omwille van zijn verblijf in België en/of verwestering, niet concreet heeft aangetoond. Verzoeker kan bijgevolg niet stellen dat verweerder naliet rekening te houden met de risico's die hij, na de machtsovername door de taliban, in Afghanistan zou lopen als “verwesterde” Afghaan.

De Raad dient ook te duiden dat uit de objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44 - 46).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België, of ruimer in West-Europa, zou hebben verbleven.

De Raad merkt op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren, opgroeide en werkte in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een regio waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, grotendeels de controle hadden, zodat hij kan worden geacht voldoende vertrouwd te zijn met hun gebruiken, waarden en normen, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij, wanneer zich opnieuw in Afghanistan zou vestigen, zal opvallen of er automatisch als een “afvallige” zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door te verwijzen naar zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling en het feit dat hij de Franse taal wou leren en geen problemen heeft veroorzaakt, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan ook niet worden vastgesteld dat de taliban op de hoogte zouden zijn van zijn activiteiten in België, waaronder het luisteren naar muziek. Hij toont met zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf in België en naar het feit dat hij werkte en deelnam aan activiteiten evenmin aan dat hij echt is verwesterd of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Hij geeft aan zich ervan bewust te zijn dat hij in Afghanistan niet zomaar een praatje met vrouwen zal kunnen slaan en dient op te letten wat betreft het maken van oogcontact en maakt, door te stellen dat hij het gewoon is om dit in België wel te doen, niet aannemelijk dat hij de culturele of religieuze normen die in dit verband gelden in zijn land van herkomst niet zal kunnen respecteren. Indien verzoeker zich snel Belgische bepaalde gewoonten kon eigen maken, dan impliceert dit dat hij zich eenvoudig aanpast aan de samenleving

waarbinnen hij vertoeft en dan kan er ook geen echt probleem zijn om zich weer aan te passen aan het leven in het land waarin hij opgroeide.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij in België geen traditionele Afghaanse kledij draagt en dat hij heden geen lange baard heeft effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of wordt afgekeurd in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kledingstijl en het feit dat hij geen baard heeft moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt daarenboven dat in dat land ook nog westerse kledij wordt gedragen (cf. EUAA Afghanistan – Country Focus, december 2023, blz. 101 en EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024, blz. 36). Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij door het dragen van westerse kledij in Afghanistan zal opvallen.

Verzoekers uiteenzetting dat, na de machtsovername door de taliban, nog tal van mensenrechten-schendingen werden vastgesteld en zijn standpunt dat er nog geen volledig zicht is op de mensen-rechtensituatie in Afghanistan geeft evenmin aanleiding tot het besluit dat hij zelf heden wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft miskend.

4.2.6. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel, houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas, zijn verwijzing naar zijn verblijf en activiteiten in België en zijn toelichting aangaande de mensenrechten-situatie in zijn land van herkomst op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voorziet in een ruime uiteenzetting aangaande de richtlijnen van het UNHCR en de meningen die door een aantal organisaties werden geuit aangaande de situatie in Afghanistan. Hij schijnt hierbij uit het oog te verliezen dat verweerder niet is gebonden door richtlijnen die door het UNHCR werden uitgevaardigd en dat hij dus geenszins moet verantwoorden waarom hij deze richtlijnen niet respecteert. Verweerder dient evenmin toe te lichten waarom hij niet akkoord gaat met de meningen of visies van allerhande organisaties waarvan het niet de taak is om een beslissing te nemen aangaande een verzoek om internationale bescherming. De redenen waarom verweerder de bestreden beslissing heeft genomen blijken ook onmiskenbaar uit de overwegingen in deze beslissing, zodat het duidelijk is waarom hij bepaalde andere visies niet volgt. Met zijn verwijzingen naar voormelde richtlijnen en adviezen en naar een arrest van de Raad, omtrent wie als actor van bescherming kan optreden, toont hij niet aan dat verweerder, die een eigen onderzoek voerde en hierbij tal van verslagen consulteerde, in casu onredelijk optrad.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij stelt dat de socio-economische toestand in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, is verslechterd en een rapport een zeer negatief toekomstbeeld

weergeeft. Hij geeft een uiteenzetting aangaande de gebrekkige gezondheidszorg, het tekort aan voedsel, de kindersterfte, de nood aan donaties, de gevolgen van de bevrozing van activa van de Afghaanse overheid in het buitenland, de problemen die voortvloeien uit een uitzonderlijke regenval, uit opeenvolgende aardbevingen en droogteperiodes, uit de vernietiging van infrastructuur, het gebrek aan proper water en sanitaire faciliteiten, uit de beperkte werkgelegenheidsgraad en uit de toenemende armoede. Hij betoogt dat de taliban niet in staat zijn of onwillig zijn om de economische en humanitaire crisis in Afghanistan aan te pakken en houdt voor dat bijgevolg moet worden besloten dat zij aan de basis liggen van de socio-economische problemen in dat land.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan daarom uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de preciaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder heeft onderzocht of de humanitaire situatie in Afghanistan tot gevolg kon hebben dat aan verzoeker een internationale beschermingsstatus diende te worden toegekend en verzoeker had tijdens het gehoor de mogelijkheid om elke inlichting die hij nuttig achtte mee te delen. Hij kan, gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing, niet voorhouden dat onvoldoende aandacht werd besteed aan de socio-economische situatie in Afghanistan en de rol van de taliban en hij toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerders analyse incorrect is.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt ook niet dat de socio-economische situatie in Afghanistan ertoe zal leiden dat hij persoonlijk ernstige problemen zal ondervinden. Verzoeker gaf immers aan dat 8000 euro werd betaald voor zijn reis naar Europa, wat impliceert dat zijn familie niet onvermogen is (cf. gehoorverslag DVZ van 24 februari 2023, blz. 11). Verzoeker stelde ook dat een maternale oom de zorg voor de familie op zich heeft genomen (cf.

gehoorverslag CGVS van 22 februari 2024, blz. 13). Verzoeker, die verklaarde in het verleden reeds te hebben gewerkt, maakt ook niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst niet zelf in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien (cf. gehoorverslag CGVS van 22 februari 2024, blz. 6).

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52-61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden die er in Afghanistan nog zijn beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Er blijkt ook niet dat er onvoldoende actuele inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken – verzoeker verschaft trouwens zelf een uitvoerig overzicht van incidenten waaromtrent werd gerapporteerd – of dat verweerders vaststellingen, die waren gesterund op oudere informatie, niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er ook op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110-115). Verzoekers verwijzing naar incidenten in regio's waaruit hij niet afkomstig is, zijn toelichtingen omtrent acties waarbij er geen sprake is van willekeurig geweld en zijn opsomming van slachtoffers bij gerichte acties zijn in casu niet relevant. Het gegeven dat er nog een aantal gevallen zijn geweest waarbij burgers om het leven kwamen, wat geenszins wordt ontkend, laat op zich niet toe dat er sprake is van een situatie waarbij verzoeker “een reëel risico” zou lopen op ernstige schade in de provincie waaruit hij afkomstig is. Er kan geenszins worden geconcludeerd dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. De gegevens die blijken uit tal van verslagen en die betrekking hebben op een langere periode tonen aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, sterk is verbeterd en deze verbeterde situatie een grotendeels stabiel karakter heeft. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hij kan niet worden gevolgd in zijn bewering dat het feit hij een jonge man is en enige tijd in Europa heeft verbleven tot dit besluit zou kunnen leiden. Deze bewering heeft geen enkele rationele grondslag.

Een schending van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK